

[Boligministeren.]

de ikke kan betale. Det er rigtigt. Der er lejligheder, som udlejes til en ganske fantastisk pris, der går langt ud over, hvad den bør være, når henses til omkostningerne, men det er en helt anden side af sagen. Det er, som jeg tidligere har sagt det, et spørgsmål om, at de private bygherrer beklageligvis ikke har kunnet leve op til de forventninger, der følger med de frie tøjler, de fik med loven af 1958. Det er som sagt en anden sag, men jeg vil gerne tage spørgsmålet op til en senere drøftelse.

I anledning af det ærede medlem hr. Fangers tanke om oms på boliger, som kunne afvikles over en længere årrække, vil jeg sige, at det skal jeg gerne tage med i mine overvejelser, når vi til sin tid skal se på disse problemer.

Axel Ivan Pederson: Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre. Dog føler jeg trang til over for det ærede medlem hr. Thestrup at udtale min glæde over, at det ærede medlem udtrykte en vis villighed til at få spørgsmålet om en bedre udnyttelse af de store lejligheder inddraget under denne lovgivning, og jeg håber også, det skal lykkes. Jeg har nu det indtryk, at det netop var det ærede medlems partis repræsentanter, der stoppede denne sag under de forhandlinger, der fandt sted omkring omsætningsafgiften.

Det ærede medlem hr. Fanger stod som bekendt op og gentog den tale, han holdt i nat, og jeg har i den anledning kun lyst til at sige, at der var noget rigtigt i den påstand, det ærede medlem fremsatte om, at der ikke er så mange indbyggere pr. lejlighed i dag, som der var for nogle ganske få år siden. Det kan have forskellige årsager; men det, jeg egentlig synes bør fremhæves over for det ærede medlem hr. Fanger, er dette, at problemerne er nu slet ikke så enkle, som det ærede medlem synes at have opfattelsen af.

Over for det ærede medlem hr. Kai Moltkes udtalelser har jeg i og for sig ingen bemærkninger at gøre ud over dette, at det ærede medlem brugte ikke sin tid til at

tale om den lovgivning, vi behandler, nemlig huslejeloven, men om byggeriet i al almindelighed. Jeg ved ikke, om det er, fordi det ærede medlem i nogen grad er elev af eller beundrer af Søren Kierkegaard, der som bekendt sagde, at kunsten ved en samtale er den at snakke om noget andet.

Kai Moltke: Først et par bemærkninger det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen. Jeg tror, den korte replik skyldes, at noget kan man være uenig om, og i mangt og meget er man enige. Når jeg i så ringe grad, som jeg gjorde det, gik ind på enkelthederne i lejeloven, var det ganske logisk ud fra det hovedsynspunkt, at denne lov skal man, indtil den udløber i 1964, helst holde fingrene fra, hvis man ikke kan komme med nogen helhedsløsning, for skal vi have lejeloven til revision, er der en række andre punkter, der må tages op.

Nu har man stillet de store ombygninger i bero for en tid, men her ved man, hvordan de har fungeret som påskud til husleje-forhøjelser. Der er også spørgsmål om familier med børn og meget andet, som dette lovforslag ikke giver nogen løsning på. Der er en række problemer, men man har kun taget enkelte punkter ud, det ene er lejeforhøjelsen på fra 5 pct. til 25 pct., alt efter hvilket år ejendommen er opført. Man ved jo udmærket godt, hvad dette medfører for en risiko; det er også antydnet i bemærkningerne til lovforslaget, at det er en begyndelse i retning af en almindelig lejeudligning. Men det er ikke sådan, at man får nogen udligning, man får endnu flere forskellige lejeniveauer, nøjagtigt som man fik det ved forhøjelsen på 1 pct. af statslånerenten. Billedet bliver endnu mere modstridende, billedet bliver endnu mere broget.

Så til dette forsøg på at tage en stor gruppe ud og udskille den fra den hidtil gældende huslejebeskyttelse. Man kan heroverfor henfalde til at sige: ja men byer i denne størrelse er stagnerende, men det er for ensidigt. Enten er de stagnerende, eller også er det noget, som er ved at vokse frem i for-